

Muž cez palubu

Richard Mičuda

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Richard Mičuda</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC-ND</u>	<u>Prvé (2020)</u>	<u>111000</u>

O knihe

Muž cez palubu je zbierka, ktorá obsahuje nerýmované verše. Je plná filozofie a najrôznejších obrazov. Prepája farebnosť so zvukomalebnoťou. Autor v knihe ukazuje lásku či vieru v Boha. V knihe sú netradičné slovné spojenia a tiež vzťah k prírode. Poézia je o hĺbke ľudskej duše a všetkých našich tajomných komnatách.

Nejedno slovo je poskladané z viac slov. Je to zvláštny úmysel autora, ktorého jazykové spracovanie je úmyselne doplnené o neexistujúce, no veľavravné slová.

1

(Šípková Ruženka)

nevieš vypuknúť
vyliezt' zo seba ako slza z oka

zabudol si plakať

do duše je ďaleko ako
k počiatku

kvazary ti ukazujú vek ktorého si sa dožil

a čo si urobil

pobožkal si síce
po sto rokoch Šípkovú Ruženku
ale
ruže si jej nedoniesol

2

vymknutý pes šteká
do vysvieteného okna
kde ho nechcú počuť

opitý muž sa túla po mori

veľké čajky plachtia až by
sa zdalo že zlietajú zo slnka

ulica počúva prázdne kroky
prichádzaš k sebe
ešte nespíš

túlavé psy našli stopu
nasiaknuté budúcou krvou
navždy striehnu na čierne mačky
prechádzajúce raz sem raz tam

do dverí skúšaš kľúč
potom
akože doma upraceš ticho
a vojdeš do steny
rovno
hlavou oproti múru

3

(skica o 04.30 ráno)

nočným šramotom zdá sa
však krysy nie
žena v bielych šatách celkom
s bicyklom sóluje
po poľnej ceste však
veľmi jej to nejde
praskla jej duša
s bicyklom po pravej strane čľapká
blatovoducestu kamsi mieri
hľadá novú tvár rána
v nadávkach hlava ako vodojem

žena v bielom
kľučkuje s bicyklom
prasknutá duša
atakd'alej

4

(vianočná I.)

diabol sa už najedol
zaplatil ostnatým smiechom

po líci rina
chcel by som sa prebdieť až za smrť
keď sa zmietaš na koberci
ako vorvane v ohnivom pohľade kamenitých veľrybárov

toľko vína v Tebe bolo pri narodení
rozkvapkal si
porozlieval

len dopíjaš
zlievaš do dlaní more

tie sny sa popotkýnali o seba
vypáchli vybledli

pričasté premieľanie zubami
ich roztrhlo na
prskavky Vianoc

5

(odysea)

to riziko nežiť je väčšie
ako byť pri tom
vložiť sa do slnka

zatavené postavy tesne pred tým
ako stihli poznať samotu

jediný výkrik ktorý je celým románom

more čo hlce skaly útesu
hľadá štrbinku kadiaľ sa prevteli
do kvapiek živej vody v detských dlaniach

6

(štvanec)

do dna sa škriabem
ešte som pričistý
ešte Kristus žije
ešte si pýta piť
ponáhľam sa mu dať octu
keď dokoná potom
sa spustím

na dno jaskýň duše kde
nájdem pravek myšlienok
ohryzok jablka zo stromu poznania
evinu rozkoš ktorá
ma priviedla k nahote

žízňim a
dávaš mi to najlepšie víno
hladujem a
nasýtím sa tvojim telom
zomieram a
vtedy zomieraš so mnou
klesáme na dno

z druhej strany toho dna
je nebo spojené
s peklom tajnou chodbou cez
ktorú občas horiaci utekám

7

(správa tesne od smrti)

V čase keď nebesia sú plné olova
neprehltnuteľného od horúcich očí slnka
ktoré sa do včera večera celkom vyplakalo
do dna náruživých vín ktoré
celkom pretiekli duchom neprítomným časom
v ktorom aj zašepkanie vydesí na smrť
tichého šoféra za malým okienkom krajinky
vidí dážď hrať na bicie skvelé melódie
ktoré si už nikdy nezapamätá
sa stane súčasťou kvapiek na líci dámy

8

(spoved' fajčiara)

a tak to dieťa
ktoré skrížilo cesty krížnikov ešte nechápe
že zomrie ako svetielko v rukách fajčiara
len chvíľu sa pohrávaj s myšlienkou na život
občas rýchlejšieho ako smrť
rakovina a iné rozkoše ťa znesú
z tejto ešte modrej planéty kam sa otočíš
samé slnko
len chvíľu počkaj vietor
kým si pripálím to ohnivokrátke
čarokrásne requiem

9

(advent)

keby nebolo hodín
neodbíjali by polnoc
len horiaci kohút by ťa stretol
pri zapieraní dverí

zopár slnovratov
pár gaštanových podzím
nemilovala by si sa

keby nebolo času
nebola by bolesť

to škrknutie zápalky roztrhlo vesmír
na oblohu a more

a do toho obrazu pomedzi poryvy vetra
vsunula vášeň
kúsok skaly ktorá sa pretrpela do hlíny
v nej miesi svoje šťastie
praveký hrnčiar
sliní slzou

10

ráno
keď obloha je nabitá energiou
len mlčí
tiché dni v Clichy
len
založiť oheň
na brehu stretnúť prievozníka do raja
drevo v sebe nosiť treba drevo pre každú príležitosť
len vzbĺknúť ako pokosená nedeľná tráva
pokvapkaná omšovým vínom milovania
je ráno
ráno
aké ešte nebolo a ani nebude

tehotné nebo onedlho zvrieskne
a ty sa staneš kamienkom
žabkou na hladine
vypustenou z najmilovanejších rúk na svete

11

muž čo odolával kameňu
podľahol vode

rose z dlaní vystretých
za rána po nočnej bitke
zovretých vo sne

kričiacimi ústami
ktoré neotvoril
sladko spal
prežúval piesok
dôslednými zubami

chváliac ničotu
daroval všetko
za peniaz z ľadu

retiazkou spútal
rieku o kameň
cez ktorý sa noc čo noc
prevaľuje

12

(Armagedon)

v určitom momente zastal dážd' len ústa popukané
ostali nemé to ticho dráždi smäd

po krvi bažia bažiny ktorými sa brodiš nocdeň
aby si videl umierať slnko samo v sebe

oheň sa pohltí prílišným horením

nadstavuješ dlane ktoré ti stihli odrezat'
ten smútok je už pod zatlačenými viečkami

aj ty si šiel okolo priateľ môj
a nemal si ocot po ruke

len vlastnú krv

13

vidíš
skaly nad sebou
nad nimi nebo aby si zbadal
treba vydržať pár myšlienok

to dunenie v tepnách náraz do kostrče
to bolí dýchanie cez ihly v srdci
to láka utiecť

ale
teloduša je pozváraná
pôrodnými bolesťami matky
je obraz rozmaľovaný počatím

otvor všetky čakry a skaly prehlti

zvetraj ich na hlinu raja

14

(tulák v daždi)

na dážd' dážd'
snád' padá snád'
aspoň tiene

v tom daždi všetky zmizli

na obchôdzku vybral si sa

čiaru nakresliť je ľahšie ako po nej prejsť

v tom daždi ani pes ťa neuhryzne
celkom bez bolesti prídeš k rohu kde
končia všetky možnosti obzrieť sa späť

15

(I love You)

ináč

by the way

mám ohromnú zbierku pier
farebných čiernych červených zmývatel'ných
s náplňou bez konca večných ako
svinstvo láska zrada život

ináč

Ťa ľúbim

neviem síce dokedy ale
zatiaľ mi nadránom stojí a myslím na teba

a

píšem Ti

píšem Ti

volám Ti 112

volám Ti 112

ľúbim ľúbim ľúbim

a tak sa potácam od mantinelu k mantinelu

od smrti k životu a

neviem čo to plesň láska zmŕtvychvstanie nádej dar prekliatie

ľúbim Ťa

ľúbim Ťa

ľúbim Ťa

16

(Keď doplačeš)

keď doplačeš povedz
vreckovku vyhodím
aj teba

keď doplačeš zbal' si
svoje spomienky dlane otázky
na ktoré ti neodpovie nik

keď doplačeš tak
vygumuj kresbu svojho tela
a papier zahod'

nájdem si inú rozkoš
iné otázky
na ktoré neodpoviem
iné dlane do ktorých
budem nosiť kvety

potom
pozriem hore do očí
a zbadám
že si to zase ty
v inej koži
s inými vlasmi
plná budúcich spomienok

17

(Duet pre červené víno)

najprv sme si vošli jazykmi do úst
potom rukami do vlasov potom očami do očí potom rukami
do tiel nakoniec telami do seba a potom
už nebolo kam ísť

som zostal po dobu dvoch pohárov vína

potom sme vyšli zo seba telami
očami z očí rukami z rúk nakoniec
sme odtrhli jazyky a ostali sme samejší ako inokedy

chcel som kričať že nie tak
ale už sa pohol výťah už
vchodové dvere tisícok podobných
panelákov zavreli ilúzie o tom že
s pohárom vína si kúpiš celú krčmu

18

(Malé večerné blues)

zapálil som si cigaretu a
iskry Tvojho tela sa rozleteli po krajine ako
krdel' jarichtivých vtákov
zase si sa rozviedla
koľkýkrát s tým istým
mužom bez ilúzií bláznom hádžucím tupou dýkou po svojom obraze v Tvojich
smutných očiach
nepočkaj ma
posledný špinavý sneh predjaria
horúce dlane položím na studený pohár ukl'udňujúcich nápojov
odídem sám s dlhmi na krku ako čierna mačka s kliatbou babylónskych povier
komu prejdem cez cestu
smeruješ do raja?
- práve sa odtiaľ vraciam drahá je tam sakramentsky drahé lôžko anjeli
spievajú ti do ucha barokové árie všetko v bielom-
ja prebdiem sa očistcom
namiesto spevu spomienka na tvoj vášnivopružný jazyk ozdobený zbytočne
krásnymi slovami si
anjel padajúci z neba so vztýčenou hlavou
tvoj oheň ma spáli na drahokamy pahreby jánskej noci
len treba trošku prižmúriť tie
priveľmi nebesky modré posvätné oči

19

(na okraji stola)

-blázní-
pijúci vodu platia ohňom

-netrpíš?-
nie
také zviera už dávno vymrelo
čo nehryzie len drieme
v zajatí hladu
ktorý sa nenaplní do dna
neulovíš život na kus syru

ešte jedno pane?
-nie-
môj účet končí tamto pri tých podväzkových nohách
hojdajúcich sa bokov až v nebi

-tak choďte do pekla-
práve sa odtiaľ vraciam pane

bola mi tam ZIMA

20

nadranné vetry
hľadajú múry so škárami
pískajú si v nás
pri rannej káve melódiu ktorú čoskoro zabudneš

na peróne postojíš dlhšie ako obyčajne
pretože nikto nemá čas byť presný

len naháňame tieň ktoré sa nedajú prekročiť ani podliezť

môžeš mi na poludnie zavolať?

budem čistý bez peňaženky
schopný vypočítať si slovo bez n-zmyslov
priame čiže mlčanie

v poludňajšom drinku necháš plávať pery
zovreté od básne
ktorú tie múry nevydržali

21

(ráno)

otvoríš oči
a vidíš obrovské slnkomodré nebo
v hlave máš včerajši hvizd guliek ktoré ťa zase netrafilo

neteš sa
o chvíľu zavolá povie
vôbec ťa neľúbim je to len klamanie telom

zavzdychneš a odídeš do chladničky
kde už trpne skrehnutý osamelý údenáč
príde mi ho ľúto zase len pivo a
tak sms Ti že už nevládzem pozorovať páranie pančúch
odídem na presklenené zastávky kyvadlovej dopravy
zbalím sám seba vezmem sa za ruky ešte tečiem

neviem kam

deň narastá ráno zomiera
myslím na toho údenáča potichu zarastajúceho
mrazivým tichom

22

(Jazz for Lovers)

holuby konečne rozťahli krídla
a pustili búrku ktorú tam držali tak dlho

Tí dvaja si pustili jazz
každým bleskom strieľalo šampanské
pili
rieka do roztvorených rúk nasávala chuť
vzdialeného mora

červené strechy ako horiace lode plávali
po rozbúrenom nebi
bohovia sa rozhodli spoznať všetko (aj všetky bohyne)

a čas ako malé dieťa
sa snažil cez zatvorené dvere ísť ďalej

23

(víkend)

víkend čaká na pozvanie na večeru
čo si dáš
hlt samoty pohár tajomného smiechu obaľované snenie-

len keby tie večere netrvali tak dlho

keď slnko sa miluje s hviezdami
ten okamih šera ťa vždy dostane
tam kam živí chodia po špičkách a mŕtvi chodia snívať o živote

obklopený davom a predsa toľko prázdnych ulíc je v tebe
môžeš bežať
nikto ťa nezastaví
nikto sa ťa nespýta kam ideš
alebo koľko je hodín

čas už dávno spáchal samovraždu

24

(babie leto)

na končekoch presvietených prstov
sa pásla kobyľka
túžiaca po skoku
na prstoch clivých ako neskoré leto

ornamenty svojich prs si nechala pri rieke
kobyľka skočila
ostala jeseň
dlhá ako rovná cesta

mlčiaci muži v dlaniach pestujú dotyky
a keď príde vinobranie
všetko prepijú

25

keď musíš –áno- a tie náprotivné oči kričia s nasadením a
detskou dôverou -NIE-

oči pre ktoré si jedinou záchranou a
ty im musíš mlčky povedať -NIE-

lebo si obutý do želiez ktoré zatiaľ
si nezodral
kotlík nedoplakal
ťaviu kožu neprepotil ešte krvou

26

kým si privrel dinosaurie oko ubehlo takmer 60 miliónov rokov
a už sú štvrtohory
spíš
vonku nový svet na ktorý pozeráš oknom v lebke ktorú práve vyhrabali
ešte živý muž mlčky pozerá na čas ktorý prepadáva neustále medzi

nezastaví ho ani ona ani druhá
stráca časom chuť a schopnosť precítiť bolesť

už len pozeráš do nepříčetných diaľav vesmíru ktorý si raz vznikol
a nikoho sa nepýtal či mu to nebude vadit'
hoci len o trochu len o pár sekúnd

27

držíme sa
zubami nechtami jeden druhého
vznášajúci sa medzi peklom a nebom
natieram sa твоjim vlhkom
ako najdrahšou voňavkou
vtieram sa do teba ako šero do hustých lesov
namiesto otázky kladiem ti jazyk presne na bod
kde sa boh
rozpoltil na Seba (bytie) a Lucifera (svetlo)
a ty odpovedáš prvotným úžasom
akým vzniklo poznanie
objavuješ chodby spájajúce všetky časy a svety
v okamihu keď si pozeráme do očí a nič nevidíme

28

ako voda v ústi
kam patrí rieke či moru
ako náboj v hlavni
ešte nie je v cieľi ani v bezpečí
už chceš zomierať

dávaš sa do rúk lomcovaniu
vraciaš na materinských prsiach

ľúbiš

d'alej si sa nedostal lebo ti zapchali ústa
zviazali nohy
ruky odrezali

ostala busta
na ktorú serú holuby mieru

29

(pradenie)

konečne
neskoré čakanie na večerný čaj
sa premenilo na dýchanie prítulných zvierat

pradieš prstami ten priestor
medzi mávnutím krídel rýchlych sokolov

unavené nohy vystrieť do neba
očami merať cestu tam a späť

zaspávať v tajomnom záblesku
na hornom okraji porcelánového hrnčeka
ktorý nikdy nevieš dopiť do dna

30

(štvaná zver)

spojení nábojmi
dosadnúť na dno hniezda
sluka večera

perie z olova pooberáš od pohľadov ktoré
t'a nestihli zasiahnúť

až tam sa prediera milosrdný dravec
má len jednu ranu

pod závojom
osedlaná túžba nádej
ktorá nezomiera posledná

ved' ktože by zomrel bez nádeje

vydržíš to?
ten čas
ktorý sme si nevybrali ako cestu na mape

aj tak pôjdeme inokade

31

(večerný spev)

práčka doprala
odstredené nohavičky tričká vreckovky potichu čakajú
na ruky pokryté zamatom a predsa schopné uniesť všetko
aj nemožné pohľadzaš smutnými očami dlhú šnúru
balkón ako výklad duše
nevypadneš z nej
sú zábradlia ktoré ešte držia

všetko si zatiaľ vydržala
tak aj tento most prejdeš
cez rieku čo niekde už vyschla
inde ešte tečie a na inom mieste sa spája s morom

a na inom mieste si ešte dievča a na druhom veľká odvážna žena ktorá láske
neverí

pomaly vyvešaj práčku a zostarni ešte trošku
na inom mieste ešte čakáš a na druhom si sa už nedočkala

32

(ranná modlitba)

voda zovrela
v náručí špirál

škrupinky rána hádžem pod stôl
lúpem ich dôkladne lebo kto si ako ustelie
tak bude spať

kyvadlové dopravy raz tam
raz ešte ďalej
tamm tamm tamtamy
sa ozvali z polovice duše čo mi ostala po noci

Mark Twain pripláva na ramene
si pristúpim svoj ranný chvost
správy čerstvejšie ako krv neznámych detí od mora
hľadajú ma poklady
vykopávajú sa pred očami
(niekde som zabudol tie oči)
že by si mi na nich sedela drahá

prútené slnko rastie
v špirálach šíriacej sa vône čaju Dilmach

chcem sa narodiť pri mori

je bod v tebe
 kde končí púšť a začína more
 neustále pohyblivý ako oči na diaľnici
 ako mačka v letnom poludní na plechovej streche

je miesto ku ktorému akože smeruješ ale
 pritom ho nosíš v sebe cestuješ k nemu
 letíš preliezaš padáš
 je v tebe
 lokalita nezapísaná v zozname UNESCO

tichý oheň ktorý spaľuje vlastnú krv
 živí sa pohľadmi smerom von
 export citov na neznáme bytosti ktoré nazývame zatiaľ ľuďmi

a v tom bode kde púšť sa mení na oázu
 vznikajú tie najpodstatnejšie veci začína to čo
 možno nazvať láskou
 alebo iným slovom
 ktorým označíš import všetkého späť

sediš v kobke z ocele a silno stískaš pery
 aby si tým vesmírom v tebe nepovracal
 čisto natreté biele steny samoty

34

(nová kapitola)

schytiš tie vlasy opálené do červena
pravekou vášňou v ktorej olivy praskli
v dlaniach čiernych od čakania na vyhnanie z raja

odišli
zaľúbení
napchatí do kože
v ktorej už žiadne zvery nevydržali

ohňom ich vyhнали
oheň zhltli a majú ho v očiach a dušiach

bez spáleného dreva ohňa niet

35

(ľúbiť je)

čítam ťa

ako sa vyzúvaš z výhovoriek zo sandálov z podväzkov

si nahá a ľúbiš

bez pomlčky pred ŤA

takú som ťa mal v hlave prv než som mal hlavu
ešte v tme bolesti som vnímal ženskosť ako vzdor

odovzdanosť čo búra strach a brána je tam
kde sa začína ľúbiť

kde stopy schnú pomalšie ako
stopár v závetrí smrti

36

(moonrider)

z útulku snov utiecť
vo svetle strážnych lúčov neprevlečieš ani ťavu

aj ticho niekedy huláka

opitým šerom sa zakráda dychjazz
vyliecť sardinky z konzervy
dať im poslednú jazýčkovú ani viečkom nepohnú

-našartuješ?- neviem

je zelená a cez prechod ešte kráča dieťa

je priesvitné
žiť od splnu do splnu

37

(momentka z dažďa)

tá žena
v daždi uteká spôsobom lodičiek
strieka jej na päty

už bielu neznáša

ubieha búrka do vrchov
kde čaká oheň aby na stenách jaskyne
vykreslil album osamelých

túli sa k rúčke dáždника
cez prstienky krásy prelieza vášeň
ako detskými hojdačkami staroba

hrdzavie kosák smrtky
čakáš na zázrak
ktorý vlastníš už od narodenia

38

(pavúk je čas)

čas krúži dookola
ako vlci zimnou krajinou bez viet

stále je za 5 min 12 (alebo 5 min po 12-tej)

každá cigareta raz dohorí
do popola ktorý vrátiš do duše
ak nejakú máš alebo
sú to len neviditeľné balvany čo prehltáš
v rytme piana čo bolí menej ako ticho

ticho sa povracalo
do nedopitých pohárov sa nasťahovala mŕtva mucha

pavúk čaká ďalej
jeho život je čakanie
dalo by sa povedať že pavúk je čas
objíma ťa svojimi nesmrteľnými nohami
ešte stihneš ľúbiť
aspoň trošičku
kým stihne uplietť pevné povrazy
na ktoré zavesíš svoje farebné plátno

keď sa dovyzliekaš
keď dozvraciaš
keď dopovieš krátku vetu
ktorú zrejme nikto nebude počuť

39

(ranné prívaly)

rozhrzený ránom na nechty ktoré
sa škriabu zo snov
pohodený vešiak
šaty v ruke tak kráčaš nahým bytom
kde každé zaváhanie je nová nádej

zamykáš pocit úľavy
prechádzaš ulicami ako tisícročná voda
berieš všetko ustupuješ do seba
potom nechávaš ruže
tírne si prehltoť

40

(malý utečenec)

bosé nohy ktoré by tak radi odkopli
to masívne železo vagónov
stojacich na slepej koľaji

po x-tý krát obehla zem slnko a nenašla peklo

len tí s bosými nohami ním drepčia
šialený tanec smrti s ústami prepichnutými
špendlíkom s odkazom

- PRÍDEM HNEĎ-

41

(zlatý podzim)

na pleciach a rukách vysedávajú straky
striebra a zlata je už dost'
len hniezda
kam dosadnúť
a vypláchnuť ústa tichom
vysokým tónom v srdci otvoriť brány dokorán

zlatohrivú jeseň stiahnuť do sudov

a

linky očí nakresliť
prstom jeden druhému
do denníčka